

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 3676

Dosar nr. 7471/2/2020

Ședința publică de la 21 iunie 2022

Președinte:	Mariana Constantinescu	- Judecător
	Horațiu Pătrașcu	- Judecător
	Beatrice Mariș	- Judecător
	Maria Miu	- Magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra recursurilor declarate de recurenții-pârâți Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și Arus Zsolt Istvan, precum și a recursului incident declarat de recurentul-reclamant Ministerul Afacerilor Interne împotriva sentinței nr. 1063 din 2 iulie 2021, pronunțate de Curtea de Apel București– Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile pe fondul recursului au avut loc în ședința publică din data de 8 iunie 2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea pentru data 21 iunie 2022.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul acțiunii deduse judecății

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 7471/2/2020, la data de 22.12.2020, reclamantul Ministerul Afacerilor Interne, în contradictoriu cu pârâții Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și Arus Zsolt Istvan, a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună anularea Hotărârii nr. 732 din 14 octombrie 2020 emisă de Colegiul director al C.N.C.D. în dosarul nr. 330/2020.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr. 1063 din 2 iulie 2021, Curtea de Apel București–Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamantul Ministerul Afacerilor Interne, în contradictoriu cu pârâții Consiliul Național Pentru Combaterea Discriminării și Arus Zsolt Istvan și a anulat Hotărârea nr. 732/14.10.2020 emisă de Colegiul Director al Consiliului Național Pentru Combaterea Discriminării în dosarul nr. 330/2020 în

soluționarea petiției nr. 2760/13.05.2020 formulată de petentul Arus Zsolt Istvan.

3. *Calea de atac exercitată în cauză*

Împotriva sentinței civile au formulat recurs Ministerul Afacerilor Interne, Arus Zsolt Istvan, și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

3.1. În motivarea recursului Ministerul Afacerilor Interne arată că deși soluția primei instanțe este una corectă, considerentele avute în vedere constituie rezultatul aplicării greșite a normelor de drept material, fiind astfel incident motivul de nelegalitate prevăzute la art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

Un prim aspect dezlegat în mod necorespunzător de către prima instanță îl reprezintă calificarea structurilor teritoriale ale Ministerului Afacerilor Interne ca fiind servicii publice deconcentrate, prin includerea inspectoratelor de poliție și jandarmerie județene în categoria serviciilor publice deconcentrate, în sensul art. 277 alin. (1) din O.u.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

Potrivit art. 3 alin. (1) din H.G. nr. 416/20073, în subordinea sau, după caz, în cadrul ministerului funcționează unități, instituții și structuri, prevăzute în anexa nr.2.

Astfel, la pct. 1 și 2 din Anexa nr. 2 la H.G. nr. 416/2007 se regăsesc Poliția Română și Jandarmeria Română.

Cu toate că prima instanță a indicat aceste prevederi legale, concluzia expusă cu privire la unitățile de poliție și jandarmerie organizate la nivel de județe este una eronată și fără a fi fundamentată în drept.

Prima instanță nu a ținut cont de faptul că potrivit actelor normative în vigoare inspectoratelor județene fac parte din structura organizatorică a Poliției Române și a Jandarmeriei Române și nu sunt servicii publice deconcentrate, în înțelesul art. 277 alin. (1) din Codul administrativ.

Potrivit prevederilor art. 1 din Legea nr. 218/20024, Poliția Română face parte din Ministerul Afacerilor Interne și este instituția specializată a statului, care exercită atribuții privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, respectarea ordinii și liniștii publice, în condițiile legii.

Totodată, la art. 5 din același act normativ se prevede că Poliția Română are următoarea structură organizatorică:

- a) Inspectoratul General al Poliției Române;
- b) unități teritoriale aflate în subordinea Inspectoratului General al Poliției Române, Direcția generală de poliție a municipiului București și inspectoratele județene de poliție;
- c) instituții de învățământ pentru formarea și pregătirea continuă a personalului;
- d) alte unități necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice poliției, înființate potrivit legii.

În plus, art. 12 alin. (2) și (3) din lege statuează faptul că în județe se organizează și funcționează, ca unități cu personalitate juridică, inspectorate de poliție, conduse de un inspector-șef ajutat de adjuncți, iar inspectorii-șefi ai inspectoratelor de poliție județene sunt numiți și eliberați din funcție prin ordin

al ministrului afacerilor interne, la propunerea inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției Române, după consultarea Corpului Național al Polițiștilor și cu avizul consultativ al prefectului.

Prima instanță a făcut o confuzie între inspectoratele de poliție județene, care sunt structuri ale Poliției Române și Poliția Locală, care este organizată potrivit dispozițiilor Legii nr. 155/2010 a poliției locale.

Potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 155/2010, Poliția locală se organizează și funcționează, prin hotărâre a autorității deliberative a administrației publice locale, ca un compartiment funcțional în cadrul aparatului de specialitate al primarului general sau ca instituție publică de interes local, cu personalitate juridică.

Mai mult decât atât, având în vedere natura serviciului public realizat de către polițiști și jandarmi, aceștia sunt în permanență în relație/contact cu persoanele fizice/juridice, chiar fără a face parte dintr-un compartiment specializat în „relații cu publicul”.

În egală măsură, apreciază nelegale și considerentele instanței cu privire la natura juridică a declarației pe proprie răspundere, ca formular tipizat, pus la dispoziția populației pe site-urile oficiale ale autorităților publice.

Pe perioada stării de urgență instituită prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020 (ulterior 240/2020) au fost restrânse o serie de drepturi, printre care și libera circulație a persoanelor, măsurile concrete, cu aplicabilitate generală, fiind stabilite de către ministrul afacerilor interne, prin ordonanță militară.

Prin aceste ordonanțe militare s-a interzis circulația tuturor persoanelor în afara gospodăriei, cu anumite excepții. Dovada acestor excepții putea fi realizată fie prin prezentarea unei adeverințe de la angajator, fie prin completarea, în prealabil, a unei declarații pe proprie răspundere. Ambele documente urmau a fi prezentate autorităților abilitate.

Ordonanțele militare nu au impus un anumit model de declarație, ci au stabilit regula generală, respectiv interdicția tuturor persoanelor aflate pe teritoriul României de a nu se afla în afara locuinței/gospodăriei, fiind enumerate expres și excepțiile.

Modelul de declarație pe propria răspundere a fost publicat pe site-urile oficiale pentru că autoritățile au decis să vină în sprijinul persoanelor, pentru a facilita completarea declarației pe proprie răspundere, prin întocmirea unui model, tipizat, ceea ce nu îl transformă în document de interes public.

Într-adevăr, ulterior completării de către persoane, declarația pe proprie răspundere capătă o importanță deosebită, care putea să atragă răspunderea celor care o utilizau, însă, reiterăm faptul că modelul de declarație nu are o valoare oficială, astfel cum s-a reținut de prima instanță.

În drept, potrivit art. 461 alin. (2) din Codul de procedură civilă în situația în care calea de atac vizează numai considerentele hotărârii prin care s-au dat dezlegări unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata aceluși proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea, instanța, admitând calea de atac, va înlătura acele considerente și le va înlocui cu

propriile considerente, menținând soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate.

Concluzionând, față de aspectele de fapt și de drept învederate, solicită instanței să admită recursul, astfel cum a fost formulat, să înlocuiască argumentele reținute de către prima instanță cu propriile considerente, menținând soluția de admitere a cererii de chemare în judecată.

3.2. Prin motivele de recurs, Arus Zsolt Istvan arată că prima instanță în mod greșit a soluționat cauza, deoarece sentința a fost dată cu încălcarea respectiv aplicarea greșită a normelor de drept materiale, art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de Procedură Civilă.

Obiectul dosarului este o hotărâre CNCD care privește utilizarea unei limbi minoritare de către autorități într-o zonă locuită tradițional de către cetățeni care aparțin acelei minorități, norme de drept materiale sunt inclusiv cele la care se face referire în sentința recurată, adică art. 120 alin. (2) din Constituția României și art. 94 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2019. Aceasta din urmă are următorul conținut: "/« unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, stabilit la ultimul recensământ, autoritățile administrației publice locale, instituțiile publice aflate în subordinea acestora, precum și serviciile publice deconcentrate asigură folosirea, în raporturile cu aceștia, și a limbii minorității naționale respective, în conformitate cu prevederile Constituției, ah prezentului cod și ale tratatelor internaționale la care România este parte"

În perioada respectivă unitățile de poliție locală nu s-au subordonat direct Ministerului Afacerilor Interne, ci inspectoratelor de poliție județene, adică unor servicii publice deconcentrate, în cazul cărora sunt valabile prevederile art. 94 din Codului Administrativ.

La fel, și poliția și jandarmeria, cu toate că fac parte din structura Ministerului Afacerilor Interne, sunt organizate la nivel teritorial în inspectorate județene, fiecare având personalitate juridică proprie, și astfel fiind instituții publice deconcentrate, în cazul cărora sunt valabile prevederile art. 94 din Codul Administrativ.

În consecință prima instanță a aplicat greșit prevederile Codului Administrativ când a constatat, că cele trei structuri (poliția locală, poliția și jandarmeria) fac parte din administrația centrală, de unde a tras concluzia greșită conform căreia în cazul lor nu sunt valabile prevederile art. 94 din Codul Administrativ.

Convenția cadru pentru Protecția Minorităților Naționale, ratificată prin Legea nr. 33/1995:

Aceasta la modul general specifică la art. 2, că "dispozițiile prezentei convenții-cadru vor fi aplicate cu bună-credință, într-un spirit de înțelegere", iar la art. 10. alin. 2. cu privire la utilizarea limbilor minorităților hațioanel prevede următoarele: "în ariile locuite tradițional sau în număr substanțial de persoane aparținând minoritățile naționale, dacă aceste persoane solicită acest lucru și acolo unde această cerere corespunde unei nevoi reale, părțile se vor strădui să

asigure, în măsura posibilului, condiții care să permită folosirea limbii minoritare în raporturile dintre aceste persoane și autoritățile administrative."

Se poate observa, că acest text vorbește de autorități administrative, fără nici o restrângere, adică conform Convenției contează aria geografică și nu subordonarea unui funcționar care aparține de o autoritate publică. Deci un cetățean care aparține unei minorități maghiare are dreptul să-și folosească limba maternă în raporturile cu orice funcționar public, într-o regiune cum este județul Harghita, locuită atât tradițional cât și în număr mare de minoritatea maghiară.

Carta Europeană a Limbilor Regionale sau Minoritare, ratificată prin Legea nr.282/2007:

Aceasta la art. 5, lit. e) cu privire la utilizarea limbii maghiare în administrație (art. 10 din Cartă) prevede, că România se angajează, ca: "să vegheze ca funcționarii autorităților administrative care asigură relația cu publicul să folosească limbile regionale sau minoritare în raporturile lor cu persoanele care li se adresează în aceste limbi", respectiv (și asta este exact situația reclamată de mine la CNCD) "să vegheze ca vorbitorii de limbi regionale sau minoritare să poată prezenta ca valabil un document întocmit în aceste limbi" (unde "aceste limbi" în cazul de față înseamnă limba maghiară).

Rezultă de aici, că prin ratificarea Cartei statul român s-a angajat în mod concret să asigure utilizarea limbii maghiare într-o unitate teritorial-administrativă cum este județul Harghita, iar funcționarii diferitelor instituții publice (nota bene: indiferent de subordonare, pentru că nici Carta nu conține vreo restricție în acest sens, deci și aici contează locul, ca aceasta să fie într-o zonă locuită de minoritari) au obligația legală de a respecta acest angajament. Fiind vorba despre un angajament internațional, incidente sunt și prevederile art. 11 din Constituție ^Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte")

Rezultă din acestea, că prima instanță a încălcat norma de drept materializată prin ultima teză din art. 94 din Codul Administrativ, când la adoptarea Sentinței nr. 1063/2020 nu a luat în considerare prevederile tratatelor internaționale la care România este parte.

Un alt aspect care trebuie avut în vedere este acela, ca folosirea limbii materne în administrație de către cetățenii aparținând minorităților naționale este drept constituțional, care - tot conform Constituției - se poate restrânge numai prin lege. Or o astfel de lege nu a existat la acel moment, deci cea ce a făcut Ministerul Afacerilor Interne când mi-a comunicat că în cazul declarațiilor pe propria răspundere nu-mi pot folosi limba maternă a fost o încălcare a Constituției. Cu alte cuvinte prima instanță a încălcat și Constituția când a dat câștig de cauză Ministerului în acest dosar, de vreme ce aceasta nu avea nici un temei legal pentru restrângerea de drepturi aplicată.

În baza celor prezentate, prima instanță a încălcat normele de drept material (Codul Administrativ, Legea 33/1995 și Legea 282/2007), inclusiv Constituția.

Legat de fondul cauzei, arată că Ministerul Afacerilor Interne a încălcat în mod evident prevederile OG 137/2000 prin faptul că i-a interzis utilizarea limbii

sale materne, drept garantat de Constituție și de mai multe legi. Astfel în mod evident Hotărârea CNCD nr. 732/2020 este temeinică și legală.

3.3.Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, în motivarea recursului arată că prin Hotărârea nr. 732/14.10.2020 emisă în dosarul nr: 330/2020, Colegiul director al Consiliului Rațional pentru Combaterea Discriminării a hotărât că aspectele sesizate intră sub incidența prevederilor art. 2 alin. (1) și art. 10 lit. H) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare;

În prezenta cauză dedusă judecătii, astfel cum reiese din înscrisurile depuse în dosarul administrativ nr. 330/2020, situația supusă analizei Colegiului director al Consiliului național pentru Combaterea Discriminării este aceea că declarația pe propria răspundere nu a fost disponibilă și în limba maghiară, pentru cei care locuiesc în localitățile unde ponderea permite completarea unor acte de interes public și în limba minorității.

Prin urmare, există un tratament diferențiat între cetățenii de etnie maghiară și cei de etnie română, acest tratament având la bază atât etnia cât și limba ca și criterii de discriminare.

În ceea ce privește dreptul recunoscut de lege care a fost încălcat prin neredactarea declarațiilor pe propria răspundere și în limba maghiară, pentru a putea fi accesate și de către populația de etnie maghiară, acesta este dreptul de a avea acces la informații cu caracter public.

Este necesar a se asigura accesul la informațiile de interes public în condiții egale pentru toți cetățenii, indiferent de etnie,, prin redactarea conținutului declarațiilor pe propria răspundere și în limba maghiară, astfel cum dispun prevederile art. 94 din Codul administrativ și anume: "In unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, stabilit la ultimul recensământ, autoritățile administrației publice locale, instituțiile publice aflate în subordinea acestora, precum și serviciile publice deconcentrate asigură folosirea, în raporturile cu aceștia, și a limbii minorității naționale respective, în conformitate cu prevederile Constituției, ale prezentului cod și ale tratatelor internaționale la care România este parte".

În prezenta cauză dedusă judecătii, dat fiind faptul că peste 80 % din populația jud. Harghita este de etnie maghiară, instituțiile și autoritățile publice sunt obligate să comunice informațiile de interes public și în limba beneficiarilor, chiar dacă este declarată stare de urgență pe teritoriul statului român.

Astfel, declarația pe propria răspundere pentru părăsirea domiciliului/reședinței, impusă în timpul stării de urgență din cauza pandemiei de coronavirus, are regimul juridic al unui document de interes public.

În concluzie, în lipsa furnizării unei minime justificări, restrângerea dreptului petentului Arus Zsolt Istvan de a avea acces la informațiile cu caracter public, prin redactarea declarațiilor pe propria răspundere exclusiv în limba română, intră, fără putință de tăgadă, sub incidența prevederilor art.2 alin.(1) și art.10 lit.h) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

4. Apărările formulate în cauză

Ministerul Afacerilor Interne și Arus Zsolt István au depus întâmpinare, solicitând, în esență, respingerea recursului oponent ca nefondat.

II. Soluția instanței de recurs

1. Argumente de fapt și de drept relevante

Analizând criticile invocate în recurs raportat la sentința atacată și la actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Întrucât recursurile conțin motive de nelegalitate similare, criticile aduse primei instanțe fiind aceleași, Înalta Curte va răspunde prin considerente comune

Din actele și lucrările dosarului rezultă că, prin cererea adresată CNCD, numitul Arus Zsolt István, de etnie maghiară, a susținut că se consideră discriminat deoarece, pe perioada stării de urgență instituită la începutul anului 2020, la momentul părăsirii locuinței, declarația pe propria răspundere nu a putut fi redactată în limba maghiară, în localitățile în care peste 20% din populație aparține minorității maghiare.

Prima instanță a admis cererea de chemare în judecată formulată de Ministerul Afacerilor Interne și a anulat Hotărârea nr. 732/14.10.2020 emisă de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în dosarul nr. 320/2020 în soluționarea petiției nr. 2760/13.05.2020 formulată de petentul Arus Zsolt István.

Considerentele care au fundamentat soluția instanței, de admitere a acțiunii constau în aceea că, pe de o parte, potrivit art. 1 din Anexa nr. 1 la Decretul președintelui nr. 195/2020, pe timpul stării de urgență, Poliția Locală se subordonează operațional Ministerului Afacerilor Interne, aceasta devenind un organ central, astfel că nu îi sunt aplicabile dispozițiile art. 195 alin. (4) din Codul Administrativ.

Pe de altă parte, s-a reținut că declarația pe proprie răspundere în discuție, nu face parte din categoria formularelor și a tipurilor de texte administrative de uz curent la care se referă textul de lege mai sus – menționat.

În discuție, criteriul de discriminare din cele enumerate la art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000 este cel etnic.

Recurentul Arus Zsolt István, de etnie maghiară, se consideră discriminat întrucât, la momentul părăsirii localității, în timpul stării de urgență instituită la începutul anului 2020, declarația pe propria răspundere nu a putut fi redactată și în limba maghiară, aflându-se într-o localitate în care peste 20% din populație aparține minorității maghiare.

Astfel, pe perioada stării de urgență instituită prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020 (ulterior 240/2020) au fost restrânse o serie de drepturi, printre care și libera circulație a persoanelor, măsurile concrete, cu aplicabilitate generală, fiind stabilite de către ministrul afacerilor interne, prin ordonanță militară.

Prin aceste ordonanțe militare, s-a interzis circulația tuturor persoanelor în afara gospodăriei, cu anumite excepții. Dovada acestor excepții putea fi realizată fie prin prezentarea unei adeverințe de la angajator, fie prin completarea unei

declarații pe proprie răspundere, completată în prealabil. Ambele documente urmau a fi prezentate autorităților abilitate.

Ordonanțele militare nu au impus un anumit model de declarație, ci au stabilit regula generală, respectiv interdicția tuturor persoanelor aflate pe teritoriul României de a nu se afla în afara locuinței/gospodăriei, fiind enumerate expres și excepțiile.

Declarația pe proprie răspundere nu este „un act emis de autoritățile publice”, fiind doar un tipizat pus la dispoziția populației pentru a facilita interacțiunea cu organele de ordine (prezentarea motivelor justificate pentru care au părăsit locuința), prima instanță a reținut în mod corect că declarația nu face parte din formulare tipizate la care se referă art. 195 alin. (4) din Codul administrativ.

Modelul de declarație pe propria răspundere a fost publicat pe site-urile oficiale pentru că autoritățile au decis să vină în sprijinul persoanelor, pentru a facilita completarea declarației pe proprie răspundere, prin întocmirea unui model, tipizat, ceea ce nu îl transformă în document de interes public.

Faptul că autoritățile au decis să vină în sprijinul persoanelor, pentru a facilita completarea declarației pe proprie răspundere, prin întocmirea unui model, tipizat, nu îl transformă în document de interes public, astfel cum a reținut CNCD, necesar a fi tradus, cu respectarea legii, într-o altă limbă decât cea română.

Declarația pe propria răspundere nu face parte din categoria formularelor și a tipurilor de texte administrative de uz curent (art. 195 alin. (4) din Codul administrativ), care se utilizează de autoritățile publice, fiind prevăzută în mod expres de ordonanțele militare, în scopul justificării abaterilor de la restricțiile de circulație impuse de autorități.

Toate informațiile și restricțiile instituite pe perioada stării de alertă au fost cuprinse în ordonanțele militare, publicate în Monitorul Oficial al României, și nu în cuprinsul declarațiilor în discuție.

Potrivit dispozițiilor art. 13 din Constituție, în România, limba oficială este limba română, iar structurile Poliției Române și cele ale Jandarmeriei Române, însărcinate cu respectarea măsurilor legale atât pe timpul stării de urgență, dar și în activitatea curentă, utilizează limba română.

În raport de dispozițiile constituționale potrivit cărora limba oficială este limba română, dispozițiile referitoare la folosirea limbii materne a persoanelor aparținând minorităților naționale au caracter de excepție, iar, cum excepțiile sunt de strictă interpretare, folosirea limbii materne se va putea face numai de către autoritățile prevăzute de lege și numai în cazurile și modalitățile expres prevăzute de legislația în vigoare.

La nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit art. 14 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale - Interzicerea discriminării, „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „articolul 14 protejează împotriva discriminării indivizii plasați în situații similare” (Hotărârea în cazul Marckx, seria A nr. 31, p. 15, paragraful 32, Hotărârea din 23 noiembrie 1983 - Cauza VAN DER MUSSELE contra Regatului Belgiei, cererea nr. 8919/80, paragraful 46).

Curtea Europeană reiterează că art. 14 acordă protecție împotriva discriminării în folosința drepturilor și libertăților garantate de celelalte dispoziții substanțiale ale convenției (a se vedea hotărârea Van der Mussele împotriva Belgiei, 23 noiembrie 1983, seria A nr. 70, p. 22, pct. 43). Totuși, nu orice diferență de tratament va constitui o încălcare a acestui articol (art. 14).

În schimb, trebuie stabilit că alte persoane aflate într-o situație asemănătoare sau în mod relevant similară beneficiază de tratament preferențial și că nu există nicio justificare rezonabilă sau obiectivă pentru această distincție [a se vedea hotărârea Fredin împotriva Suediei (nr. 1), 18 februarie 1991, seria A nr. 192, p. 19, pct. 60]. Statele contractante beneficiază de o marjă de apreciere în a evalua dacă și în ce măsură diferențele în situații altfel similare justifică o diferență de tratament în drept (a se vedea hotărârea Rasmussen împotriva Danemarcei, 28 noiembrie 1984, seria A nr. 87, p. 15, pct. 40) – cauza Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, paragraful 72.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, egalitatea strictă în fața legii presupune ca, în cazul unor situații egale, tratamentul să fie egal, fără discriminare.

În plus, potrivit jurisprudenței constituționale și de contencios al drepturilor omului, principiul egalității justifică dreptul la diferențiere, tocmai pentru că egalitatea nu înseamnă uniformitate, iar situațiile diferite sub aspect obiectiv și rezonabil impun diferențe de tratament juridic, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996, Decizia nr. 14 din 22 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 20 martie 2013, sau jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza Marckx împotriva Belgiei, paragraful 33, Hotărârea din 8 iunie 1976, pronunțată în Cauza Engel și alții împotriva Olandei, paragraful 72, sau Hotărârea din 28 noiembrie 1984, pronunțată în Cauza Rasmussen împotriva Danemarcei, paragrafele 38 și 40).

În concluzie, Ministerul Afacerilor Interne, prin maniera în care a acționat, nu a aplicat un tratament discreționar.

În ceea ce privește recursul incident formulat de MAI:

Înalta Curte constată că, în mod corect atât prima instanță cât și CNCD au reținut că inspectoratele de poliție județene, instituția prefectului, inspectoratele pentru situații de urgență „sunt autorități care funcționează ca servicii publice deconcentrate”.

Înalta Curte apreciază, cum în mod corect a apreciat și instanța de fond că unitățile de poliție și jandarmerie județe sunt servicii publice deconcentrate, în sensul art. 277 alin. (1) din Ordonanță de urgență nr. 57/2019 privind Codul administrativ: „(1) Ministerele și alte organe de specialitate ale administrației

publice centrale pot avea în subordinea lor servicii publice deconcentrate, ca structuri de specialitate în unitățile administrativ-teritoriale.

Însă, în perioada situației de urgență poliția locală s-a subordonat operațional Ministerului Afacerilor Interne, acesta devenind un organ central, în cazul căruia nu sunt valabile prevederile art. 94 din Codul Administrativ.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte constată că instanța de fond a pronunțat o hotărâre temeinică și legală.

2.Temeiul legal al soluției instanței de recurs

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 496 alin. (2) C.proc.civ., Înalta Curte va respinge recursul, nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII,

DECIDE :

Respinge recursurile declarate de recurentul-pârât Arus Zsolt Istvan și de recurentul-pârât Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării împotriva împotriva sentinței nr. 1063 din 2 iulie 2021, pronunțate de Curtea de Apel București– Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondate.

Respinge recursul incident declarat de recurentul-reclamant Ministerul Afacerilor Interne împotriva aceleiași sentințe, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 21 iunie 2022.

JUDECĂTOR,
M.Constantinescu

JUDECĂTOR,
H.Pătrașcu

JUDECĂTOR,
B.Mariș

MAGISTRAT-ASISTENT,
M.Miu

Red./tehored./M.M.